

Oponentský posudok na habilitačnú prácu Mgr. Jána Škrobáka, PhD.:
Preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí vydaných v správnom konaní.
Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta Bratislava 2014
(s. 204)

I.

Na základe uznesenia Vedeckej rady Právnickej fakulty UK zo dňa 25. apríla 2016 som prijala oponentské poverenie na posúdenie habilitačnej práce Mgr. Jána Škrobáka, PhD. s názvom „Preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí vydaných v správnom konaní.” v odbore 3. 4. 4. Správne právo.

Pri spracovaní oponentského posudku som vychádzala z obsahu predloženej habilitačnej práce a tiež z poznatkov o publikačnej a ďalšej činnosti ako aj z osobného poznania habilitanta.

Téma posudzovanej habilitačnej práce je problémovo umiestnená do zaujímavej časti správneho práva procesného. Viaceré v práci analyzované právne inštitúty práve v súčasnom období prechádzajú významnými zmenami a dlhodobo aj odbornou diskusiou s mnohými protichodnými argumentmi.

Habilitant si na spracovanie predmetnej problematiky zvolil vhodné vedecké metódy. Svojou prácou priniesol fundovanú vedecko-teoretickú analýzu predmetnej problematiky vychádzajúc z pozitívno-právnej úpravy, aplikačnej praxe správnych orgánov a rozhodnutí súdov, účelnú komparáciu rôznych procesno-právnych predpisov a právnych názorov ako aj syntézu uskutočnenú na vysokej odbornej úrovni. Habilitant tu nadviazal na viaceré výsledky svojej doterajšej vedeckej práce venované napríklad pôsobnosti zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) či problematike príslušnosti správneho orgánu.

Habilitantova snaha o postihnutie čo najširšieho záberu problematiky ochrany zákonnosti v správnom konaní riadnymi opravnými prostriedkami bola z môjho pohľadu naplnená.

II.

Štruktúra habilitačnej práce sa vyznačuje logickou nadväznosťou problémových okruhov. Úvod práce tvoria potrebné základné teoretické a pozitívno-právne východiská, a ďalej je jej obsah rozčlenený do piatich kapitol.

Osobitne by som chcela na prvom mieste vyzdvihnúť dôslednosť habilitanta pri používaní zavedených pojmov a najmä jeho príspevok k upresňovaniu právnej terminológie a k precízii právneho textu. Na tú kladie dôraz bez ohľadu na to, či budí alebo nebudí interpretačné otázky (napr. pojmy správne konanie ako rozhodovací proces, rozhodnutie či samotný ťažiskový pojem opravný prostriedok v užšom a v širšom zmysle). Neopomína však ani terminologickú realitu praxe. Obdobne je potrebné oceniť schopnosť habilitanta odhaliť slabé miesta právneho textu v súvislostiach, vid' napr. neefektívnu právnu úpravu pri zakotvení zásady časovej koncentrácie v § 21 správneho poriadku a pod.

Inšpiratívny je vo viacerých bodoch exkurz týkajúci sa zásad všeobecného správneho konania, ktoré sa špecificky vzťahujú na odvolanie a odvolacie konanie, napr. pri už chronickej otázke celkového počtu inštancií pri uplatňovaní zásady dvojinstančnosti (ak účastník konania vyčerpá všetky opravné prostriedky poskytované v rámci správneho konania aj prostriedky poskytované v rámci správneho súdnictva) alebo kritický názor na prísnu právnu úpravu týkajúcu sa podania odvolania na nepríslušnom správnom orgáne (v prípadoch, v ktorých ide o odvolací správny orgán) a v súvislosti s tým zmeškanie lehoty pre podanie odvolania. Ak zostaneme pri problematike príslušnosti v odvolacom konaní a osobitne jeho zmeny (podkapitola 2.3.3), jej detailné spracovanie je typickou ukážkou schopnosti habilitanta analyzovať na prvý pohľad „jednoduchú“ konštrukciu procesného inštitútu v prakticky všetkých súvislostiach.

Pri častých zmenách organizačnej štruktúry verejnej správy je dlhodobou aktuálnou otázkou zmien v príslušnosti správnych orgánov, tak ako o tom habilitant píše v podkapitole 2.3.5, pričom uvádza aj jednu z možných paradoxných situácií, v ktorej môže byť správny orgán žalovaný bez toho, aby niekedy vo veci rozhodoval. V tejto súvislosti by ma zaujímal názor habilitanta na riešenie situácie, v ktorej by v dôsledku neúplných intertemporálnych ustanovení nebola zverená príslušnosť na odvolacie konanie žiadnemu správnomu orgánu. Uprednostnil by princíp kontinuity verejnej správy, podľa ktorého výkon verejnej správy nie je možné prerušiť a ukončiť a zveril by konanie a rozhodnutie o odvolaní tomu správnomu orgánu, ktorý už v dôsledku zmien bol tejto právomoci konať zbavený zákonom alebo by uprednostnil princíp a tiež zásadu legality aplikujúc § 5 správneho poriadku a rozhodnutie vo veci by zveril obci, resp. či navrhuje iné riešenie?

III.

Oponovaná habilitačná práca prináša množstvo kultivovaných úvah v rovine de lege lata a argumentačne podložených pôvodných návrhov de lege ferenda, ktoré sú zosumarizované v jej závere. Vychádzajú nielen zo solídnych teoretických znalostí habilitanta ale aj z poznatkov z aplikačnej praxe.

Záver

Na záver treba uviesť, že habilitantovi je skúmaná problematika blízka, že je schopný analyzovať problémy a následne svoje poznatky porovnávať a syntetizovať. Habilitant svojou prácou priniesol aktuálne vedecké poznatky a zásadné návrhy de lege ferenda. Okrem preukázania vedeckej erudície má habilitačná práca aj nesporný pedagogický aspekt, keďže výklad v nej obsiahnutý je zrozumiteľný a prehľadný.

Predložená habilitačná práca Mgr. Jána Škrobáka, PhD.: „Preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí vydaných v správnom konaní.“ v plnom rozsahu spĺňa

kritériá habilitačnej práce. Na základe jej komplexného posúdenia ako aj z posúdenia ďalšej publikačnej a pedagogickej činnosti **odporúčam udeliť habilitantovi po úspešnej obhajobe vedecko-pedagogický titul docent vo vednom odbore 3. 4. 4. Správne právo.**

V Bratislave, 8. 9. 2016

doc. JUDr. Mária Srebalová, PhD.

Právnická fakulta Univerzity Komenského v Bratislave

Katedra správneho a environmentálneho práva